

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Det af Indenrigsministeren til § 14 stillede Ændringsforslag (se foran) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 75 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser vedrørende Jordfæstelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2940).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Anton Jensen*:

Efter § 4 tilføjes følgende:

„Ligeledes ophæves samme Kapitels 3die Punktum, som indeholder Paabud om, at naar Begravelser paa Landet finde Sted paa Søn- og Helligdage, skal det ske før Prædiken, og før det ringer sammen“.

Det stillede Ændringsforslag tilligemed den Paragraf, hvortil det var stillet, sattes til Forhandling under et.

Anton Jensen: Jeg har tilladt mig at stille det af mig ved første Behandling bebudede Ændringsforslag. Ifølge en Bestemmelse, som nu er over 200 Aar gammel, har det hidtil paa de hellige Dage i Kjøbenhavn og Købstæderne været forbudt at foretage Jordfæstelse, medens man ude paa Landet har haft Lov dertil, kun med den indskrænkende Bestemmelse, at det skal foregaa, før der ringes sammen til Guds-tjeneste. Ifølge Forslagets § 4 har man hævet den første Bestemmelse, saaledes at det altsaa bliver tilladt at foretage Jordfæstelse paa Søn- og Helligdage i Købstæderne, hvorimod der ikke er gjort noget for at borttage den anden ligesaa uheldige Bestemmelse om, at man paa Landet skal foretage Begravelse før Guds-tjenesten. Jeg synes, at naar man hæver den ene af disse

gamle, ufornuftige, i alt Fald ikke mere tidssvarende Bestemmelser, bør man ogsaa hæve den anden. Jeg ved ikke, om det beror paa en Forglemmelse, at dette ikke er føjet til. Jeg vil antage det, for det vilde ellers være saa naturligt at stryge begge disse to Punktummer i Kirkeritualets Kapitel 9, som er saa gammelt, at det er fra 25. Juli 1685. I alt Fald synes jeg, at naar der gives Lejlighed dertil, bør man alle Steder, hvor man har saadanne forældede, ikke længere tidssvarende Bestemmelser, søge at faa dem ophævede, og netop nu, synes jeg, at Lejligheden er til ved denne Lov at faa hævet denne Bestemmelse, som er saa gammel, at den ikke en Gang overholdes.

Det blev af den højtaerede Kultusminister ved Sagens 1ste Behandling gjort gældende, at det vilde have sin Vanskelighed nu at stille Ændringsforslag til dette Lovforslag, da det ikke vilde være heldigt at faa Lovforslaget op i Landstinget igen. Dertil skal jeg blot gøre den Bemærkning, at der oppe i Landstinget ikke synes at have været nogen Vanskelighed ved at faa Lovforslaget igennem. Det blev henvist til et forud bestaaende Udvalg, og dette Udvalg vedtog enstemmigt at indstille Lovforslaget til Vedtagelse ved 2den Behandling, og siden blev det vedtaget enstemmigt af Landstinget ved 3die Behandling, efter at der kun var blevet foretaget en Smule Ændring ved det af ganske redaktionel Betydning. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at vi her i Folketinget skulde have Behov i Anledning af dette Lovforslag, som er kommet her ned fra Landstinget, at anvende den Regel, at Bordet fanger, saaledes at vi maatte passe paa det, medens vi have det. Jeg er overbevist om — og ingen kan vistnok med Rette modsige mig i den Paastand — at der ikke vil være det mindste i Vejen for ogsaa med denne ringe Ændring, som i Grunden kun er en Fortsættelse af, hvad Lovforslaget tidligere har forandret, at faa Landstinget til igen at vedtage Lovforslaget. Desuden er Tiden jo ikke i den Grad fremrykket, at man af den Grund skulde behøve over Hals og Hoved at vedtage Forslaget. Jeg tvivler ikke om, at alle Medlemmer ere enige med mig i, at Ændringen, saglig set, er berettiget, og at man bør komme bort fra denne uheldige Bestemmelse, som nu er 218 Aar gammel. Jeg tør altsaa paastaa — i alt Fald er det min Mening — at man ved at vedtage denne Ændring ikke foregriber noget som helst med Hensyn til Lovens endelige